

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
σθη δραχ. 55. Τριμηνία δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰτήσεων γράσει διακιμ. 50,
ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέσθη καὶ Τριμηνία ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἰ' σὺνδρα
καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦσατε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουάρδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 20 Ἀυγούστου 1938

Ἔτος 606ν.—Ἀριθ. 38

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Σειρὲς δλόκληρες ἀπὸ ἀγοράκια ποῦ
ἀστραφταν ἀπὸ πάστρα καὶ ἐνοιῶσαν
ἀπερίγραπτη στενοχώρια μέσα στὰ
κουμπωτὰ τους κουστούμια· σειρὲς ἀ-
γόρια μεγάλα, ἄχαρα καὶ ἀναικονό-
μητα χιονόλευκες σειρὲς ἀπὸ κορι-
τοῦκια καὶ μεγαλύτερες κοπέλλες
ντυμένες μὲ μουσελί-
νες καὶ λευκὲς βατί-
στες, ποῦ καμάρωναν,
ὅσο δὲν παίρνει πάρα
πάνω, γιὰ τίς κόκκι-
νες καὶ γαλάζιες κορ-
δέλλες ποῦ εἶχαν δε-
μένες στὴ ζώνη τους
καὶ γιὰ τὰ ἄνθη ποῦ
στόλιζαν τὰ μαλλιά
τους.

Τὸ ὑπόλοιπο σχο-
λεῖο ἦταν γεμάτο ἀ-
πὸ παιδιά ποῦ δὲν θὰ
λάβαιναν μέρος στὶς
ἐξετάσεις.

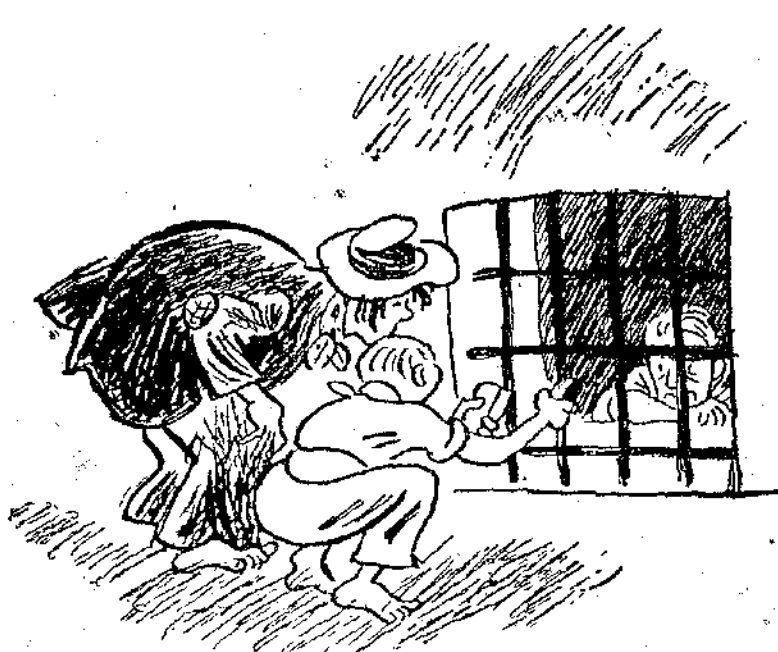
Ἡ ἐπίδειξη, ἀρχι-
σε. Πρῶτος παρου-
σιάστηκε ἓνας πι-
τσιρτικός μὲ δλότελα
ἀνέκφραστο πρόσω-
πο, ποῦ ἀρχισε νὰ
βελάζει σὰν πρό-
βατο:

Μιχρός καὶ ἄν σὸς φαίνομαι,
Νὰ ἀπαγγέλλω ξέρω,
Κι' ἀπ' τὸ μικρὸ τὸ στόμα μου
Ἐνοιῶς νὰ ἐκφέρω.

Τὴν ἀπαγγελίαν του αὐτὴ τὴ συ-
νώδευε μὲ σπασμωδικὲς καὶ ἀπο-
λότως κανονικὲς χειρονομίες, σὰν
κουρδισμένη μηχανὴ ποῦ τῆς ἔχει δ-
μως χαλάσει κάποια βίδα. Ὅσοσο
παρ' ἄλλη τὴ θανάσιμη τρομάρια ποῦ
ἐνοιῶθε, ἔφτασε χωρὶς κανένα ἀπυ-
κτατο στὸ τέρμα καὶ προκάλεσε ἀλη-

θινὴ θύελλα χειροκροτημάτων, καθὼς
τοακίστηκε στὰ δύο σὰν σουγιάς,
κάνοντας τὴν ὑπόκλισίν του.

Ἐνα ντροπαλὸ κοριτσάκι εἶπε φι-
θυριστὰ τὸ «Μιά βασκοπούλα ροδο-
πλασμένη τ' ἀρνὶ τῆς χάνει στὴν ἐ-
ρημιά», ἔκανε μὴ ἀξιοθρήνητη ὑπό-
κλιση, ἄκουσε κι' αὐτὴ ἀρκετὰ χει-

ροκροτήματα καὶ γύρισε στὴ θέση
τῆς κατακόκκινου καὶ χαμογελώντας
εὐτυχισμένα.

Τώρα προχώρησε ὁ Τὸμ Σώγκερ,
γεμάτος περηφάνεια καὶ αὐτοπεποίθη-
ση, καὶ ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ μὲ πα-
ραφορά, πάθος καὶ ὑπερτραγικὲς χεί-
ρονομίες τὸ ἀναπόφευκτο καὶ αἰώνιο:
«Ἐλευθερία ἢ θάνατο, ἓνα ἀπ' τὰ
δύο δός μου». Μὰ, ἀλλοίμονο, στὴ
μέση τὰ ἔχασε κι' ἔμεινε κόκκαλο.
Τὸν εἶχε πιάσει ἓνας ἀλλόκοτος φό-

βος, τὰ πόδια του ἔτρεμαν καὶ τοῦ
ἐρχόταν γὰ λιποθυμίαν. Τὸ ἀκρα-
τήριο τοῦ ἔδειχνε τὴ συμπάθειά του,
μὰ κρατοῦσε καὶ σιωπῇ, πρᾶγμα ποῦ
εἶναι χειρότερο κι' ἀπ' τὴ συμπάθεια.
Ὁ δάσκαλος τοῦ ἔρριξε μιά ἀγρια
ματιὰ κι' αὐτὸ συμπλήρωσε τὴν κα-
ταστροφή. Ὁ Τὸμ προσπάθησε λίγο
ἀκόμη καὶ ὕστερα ἀποτραβήχτηκε
καταντροπιασμένος. Μερικοὶ δοκίμα-
σαν νὰ τὸν χειροκρατήσουν, μὰ γρή-
γορα σταμάτησαν.

Ἀκολούθησαν κι'
ἄλλες ἀπαγγελίες ἀ-
πὸ διάφορα «ἐκλεκτὰ»
ποιήματα, αὐτὰ ποῦ
λέγονται πάντα στὶς
ἐξετάσεις χωρὶς ν' ἀλ-
λάξουν διόλου, καὶ ὕ-
στερα ἔγιναν ἀσκή-
σεις ὀρθογραφίας καὶ
ἀναγνωστικές. Τὰ λι-
λιγοστὰ παιδιά ποῦ
παρκαλοῦσθουσαν τὴν
τάξη τῶν λατινικῶν
τὰ κουτσοκατάφεραν
ὅταν ἤρθε ἡ σειρὰ
τους, ἀλλὰ τὸ πιδ ἐν-
διαφέρον μέρος τῆς
βραδυῆς ἦταν οἱ ἐκ-
θέσεις τῶν μεγάλων
κοριτσιῶν. Μιά μιά
σηκωνόταν μὲ τὴ σει-
ρά της, ξερόβηχε, σή-
κωνε ψηλά τὸ χεῖρό-
γραφοῦ της καὶ ἀρχι-

ζε νὰ ἀπαγγέλλῃ, προσπαθώντας νὰ
δῖνῃ τόνο καὶ ἔκφραση στὴ φωνὴ της
καὶ καταβάλλοντας γι' αὐτὸ φανερὴ
προσπάθεια.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικὸν ἀπ' ὅλες
αὐτὲς τίς ἐκθέσεις, ἦταν ὁ γλυκανά-
λατος ρωμαντισμὸς τους· ἄλλο χα-
ρκτηριστικὸν ἦταν πὼς ἔκαναν γατά-
χρηση ἀπὸ κομφεῦμένο ὕψος καὶ
πὼς προσπαθοῦσαν νὰ σύρουν ἀπὸ τ'
αὐτὴ λέξεις καὶ φράσεις τόσο ἐξεζη-
τημένες, ποῦ ἔχαναν καὶ τὴ σημασία

τους εκεί που ήταν βαλμένες. Και το χειρότερο απ' όλα, που τις ζημιώνει και τις χαλούσε όλες, ήταν το απαραίτητο «ήθικό συμπέρασμα» που ήταν κολλημένο σαν ούρα στο τέλος κάθε μιάς απ' αυτές τις εκθέσεις, όπου οδότητε κι' αν ήταν το θέμα.

Η μεγαλύτερη από αυτές τις εκθέσεις, που έπιανε πάνω από δέκα σελίδες και τέλειωνε με μι' εξαιρετικά πένθιμη διδασχά που αφαιρούσε κάθε ελπίδα εδωχίας από τον άνθρωπο, θεωρήθηκε η καλύτερη απ' όλες και πήρε το πρώτο βραβείο.

Τώρα σηκώθηκε ο δάσκαλος, που η επιτυχία της βραδιάς τον είχε κάνει μελοστάλακτο, γύρισε την πλάτη του στο ακροατήριο και άρχισε να σχεδιάζει πάνω στο μαυροπίνακα τον χάρτη της Αμερικής. Τό χέρι του όμως δεν ήταν και τόσο σταθερό, και πνιγμένα γέλια ακούστηκαν από πίσω του. Ο δάσκαλος έσβυσε με το σφυγγάρι τις γραμμές που είχε χαράξει και δοκίμασε να κάνει νέες. Μά τα γέλια εξακολουθούσαν γενικότερα τώρα και δυνατότερα. Ο δάσκαλος αποφάσισε ν' αδιαφορήσει και να συνεχίσει τη δουλειά του. Ένωθε πώς τα μάτια όλων ήταν κερφωμένα επάνω του και μέλο που έβλεπε πως δεν τα κατάφερε και τόσο άσχημα, εντούτοις τα γέλια και τα μουρμουριτά όχι μόνο δεν έπαυαν, άλλα έλο και δυνάμωναν. Και όπηρε οπουδαίος και σαδαρώτατος λόγος για να δυνάμωνουν: Στο επάνω πάτωμα του σχολείου βρισκόταν μι' ασφίτα, και η ασφίτα αυτή είχε μι' καταπακτή που ήταν ανοιγμένη άκριβως πάνω από τη θέση όπου βρισκόταν τώρα ο δάσκαλος. Από την τρύπα αυτήν κατέβαινε σιγά-σιγά μι' γάτα δεμένη από τη μέση μ' ένα σχοινί και με τα σαγόνια δεμένα κι' αυτά μ' ένα κουρέλι για να μη νιαουρίζη.

Καθώς κατέβαινε άργά το ζωτινάχτηκε για ν' άρπαχτή από το σχοινί και να σκαρφαλώση πάλι επάνω, μα δεν κατάφερε ν' άρπάξη παρά μόνον τον άέρα. Τα κρυφόμελα είχαν γίνει τώρα γέλια φανερά, κι' η γάτα πιά βρισκόταν μόλις δέκα δάχτυλα πάνω από το κεφάλι του δασκάλου που τον απορροφούσε ολότελα το σχεδιάσμά του. Κατέβηκε ακόμα πιο χαμηλά, ένα δάχτυλο μόλις από το κεφάλι του δασκάλου, και τότε μ' ένα απελπισμένο κίνημα άρπάχτηκε από την περρούκα του και την ίδια στιγμή, κρατώντας σφιχτά γαντζωμένα τα τρόπαια με τα νύχια της, τραθήχηκε επάνω στην τρύπα της ασφίτας και χάθηκε.

Τό φαλακρό κρανίο του δασκάλου όμως άστραψε σαν ήλιος, γιατί το παιδί του μογιατζή τον είχε πετύχει την ώρα που κοιμόταν και του το είχε βράσει έλο με χρυσαλοφή. Έτσι τελείωσε η επίδειξη. Τα παιδιά είχαν εκδικηθεί — και από την επομένη άρχιζαν οι διακοπές.

Επιτέλους, το χωριό το άποκοιμωμένο από το καλοκαιριό λιοπύρι, πήρε κάποια ζωή. Η ημέρα της δίκης όριστηκε και έδωσε θέμα για συζήτηση σε όλους. Ο Τόμ δεν είχε άλλη σκέψη απ' αυτήν στο μυαλό του. Κάθε φορά που γινόταν λόγος για τη βολοφονία, ένοιωθε μι' ανατριχίλα σ' έλο του το κορμί, γιατί η συνειδησή του, που την ένοιωθε βραρεία, και ο φόβος του μήπως μαρτυρηθή τον έκαναν να νεμίζη πως όποιος έκανε την κουβέντα αυτή, το έκανε επίτηδες για να του πάρη λόγια και να τον ξεψαχίση. Φυσικά, ύστερα που το συλλογιζόταν καλά, έβρισκε τους φόβους του αυτούς άνόητους μα όπωσοδήποτε οι συζητήσεις οι σχετικές μ' εκείνο το θέμα τον τάραζαν σε φοβερό σημείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ένα βραδάκι πήρε τον Χώκ και κάθησε μαζί του σε μι' άπόμμερη γωνιά για να κανουν συμβούλια. (Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΤΟ ΞΕΣΠΟΡΙΣΜΕΝΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙ ΛΑΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μι' ασπυγίτινα, μόλις κατάλαβε πως τα πέντε σπουργιτάκια της μπορούσαν να φτερουγίζουν, αποφάσισε να τα γυμνάση στο πέταγμα. Από τη φωλιά της, που ήταν κτιομένη κάτω από το γείωμα της στέγης ενός σπιτιού, έπήρε πρώτα το μεγαλύτερο σπουργιτάκι και πετώντας πλάι του, το όδήγησε προσεκτικά τρία μέτρα μακριά και το άφησε πάνω στα κλαδιά ενός μεγάλου δέντρου ριζωμένου στο χώμα της αυλής. Τό ίδιο έκανε με τη σειρά και για τα υπόλοιπα τέσσερα.

Υστερα πάλι με όμοιο τρόπο τα κατέβασε ως στη γη. Από κει τ' ανέβασε στο δέντρο και απ' αυτό στη φωλιά. Την άλλη και την παράλλη μέρα τα πηγαινοέφερε από τη φωλιά ως τα κεραμίδια των άντικρυών σπιτιών.

Σ' όλες αυτές τις διαδρομές η σπουργίτινα καθώς και τα παιδιά της, που άλλα έμεινανε στη φωλιά, κι' άλλα εκεί που τα όδήγησε η μάννα τους, έγέμιζαν τον άέρα με άτελείωτα

τσιού-τσιού, φανερώνοντας άλλοτε φόβο μήπως το όδηγούμενο άδελφάκι τους κουτραυθαλήσει, και άλλοτε χαρά για την επιτυχία που πετούσε.

Έπειτα, τα δασκάλεψε πως να βρίσκουν την τροφή τους σκαλιζοντας το χώμα για σκουλήκια, σπόρους, μυρμήγκια και άλλα τέτοια, και πως ν' άρπάζουν με το στόμα τους στα πεταχτά πεταλούδες, μύγες, κουκουπια και διάφορα έντομα.

Όταν είδε πως όλα αυτά τα καταφέρνανε καλά, τα μάζεψε έλόγουρά της και τους είπε:

— Τώρα, πουλάκια μου, που μάθατε να πετάτε και να βρίσκατε μόνα σας το φαί σας, ήρθε η στιγμή να ακολουθήσετε το φυσικό της φυλής μας.

— Ποιά φυσικό; τη ρώτησαν.

— Νά, το καθένα σας θα πάη να ζήση χωριστά μόνο του, θα χτίση τη φωλιά του και θ' άποκτήση πουλάκια που θα τα μεγαλώση και θα τα δασκαλέψη όπως έκανα εγώ για σας. Άκούσατε ακόμα προσεκτικά και τούτες τις τελευταίες μου συμβουλές πως να προφυλαγώσατε από τους έχθρούς μας, που είναι οι γάτες, τα φίδια, τα γεράκια, μα πιο πολύ οι άνθρωποι. Όταν εκεί που μένετε, περνάει ο άνθρωπος και τον ιδήτε πως κάνει να σκύψη, θα πη πως θα πάρη πέτρα να σας κτυπήση τότε σείς θα φτεροκοπάτε να ξεφεύγετε μακριά.

— Κι' αν, μαννούλα, ρώτησε το μικρότερο, έχει από πρωτότερα την πέτρα στο χέρι του, τί θα κάνουμε;

Η σπουργίτινα σαν τίκουσε άναγάλλιασε από χαρά και καμαρώνοντας το του άπάντησε:

— Άμ' εσύ, καλό μου στερνοπούλι, που ρωτάς για τέτοιο πράγμα, θα πη πως είσαι πολύ ξυπνό και ξεσκολισμένο σε όλα μέσα από τ' άδύ σου, λοιπόν δεν έχεις ανάγκη από συμβουλή, γιατί και μοναχό σου θα βρής τον τρόπο να προφυλαχθής. Άκόμα, θα μπορούσες να δασκαλέψης όχι μόνο τ' άδερφάκια σου πως να ξεφεύγουν κι' άλλες πονηριές των έχθρών μας, μα κι' έμένα την ίδια, που έχω τόση πέτρα της ζωής.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Άγαπητοί μου,

ΣΤΟ τέλος του καλοκαιριού, άλλα στη μέση σχεδόν των διακοπών, πέφτει μι' μεγάλη γιορτή: το Δεκαπενταύγουστο, η Κοίμηση της Θεοτόκου. Δεν σας βρίσκει όλους σε πόλεις. Οι περισσότεροι ίσως μένετε σε έξοχές — σε παραλίες, σε κάμπους ή σε βουνά. Άλλά και στο μικρότερο νησί, και στο πιο άπόμμερο χωριό, υπάρχει πάντα, κάπου εκεί κοντά, μι' μικρή ή μεγάλη εκκλησιά της Παναγίας που έχει επανηγύρι. Κι' εκεί θα πηγαίτε την παρασόμενη Δευτέρα, ή και την Κυριακή το βράδυ, ν' ακούσετε τον έσπερινό της μεγάλης γιορτής, τη λειτουργία που κοινωνήσατε κιόλα — και την παράκληση. Τό μεσημέρι φάγατε πλούσια, πασαλινά — σπουδαίο κι' αυτό, άφου νηστεύατε πολλές ή και λίγες ημέρες — και στα «επιδόρπια» είχατε βέβαια και γλυκά που κάματε στο σπίτι, ή που σας έστειλαν για κάποιον δικό σας που γιόρταζε. Γιατί υπάρχει σπίτι που να μην έχη μι' Μαρία ή έναν Παναγιώτη; Μαρίες μάλιστα είναι τόσο άφθονες, ώστε πολλά σπίτια έχουν από δυο και τρεις. Και φαντάζομαι πόσες κάρτες έστειλατε για να ευχηθήτε συγγενείς φίλες ή φίλους με τα κοντότατα αυτά όνόματα.

Τη δημοτικότητά τους μαρτυρεί και το πλήθος των χαϊδευτικών και των υποκοριστικών που έχουν. Προπάντων τόνωρα Μαρία, που το έχουν κάνει Μαρίκα, Μαρτίνα, Ρίκα, Μαριώ, Μαρτιάνα, Μαρταρή, Μαρτιώ, Μάρω, Μαρούλα, Μαρουλιώ, Μαριά, Μαρτίεττα, Μαρτί, Μαίρη (ξενικά αυτά) και δεν θυμώμαι τί άλλο. Μά και το Παναγιώτης δεν πάει πίσω: Πάνος, Πανάγος, Παναγούλα, Παναγιής, Παναγιωτάκης, Πανάγαρης (σε μερικά χωριά), Πάπος, Γιώτης και πάει λέοντας. Κι' άφου στείλατε σ' όλους αυτούς και σ' όλες τις κάρτες σας με τις καρδιόβγαλτες ευχούλες σας — σας άρσσει αυτή η έκφραση, τη βλέπω συχνά στις Μ. Άγγελίες — ήσυχάσατε και ξαναρχίσατε την καθημερινή σας ζωή. Τό πανηγύρι τελείωσε. Μι' άκέρμη μεγάλη γιορτή θάχη το καλοκαίρι, όταν θα είναι σχεδόν φθινόπωρο, κι' όταν θα πλησιάζη ο καιρός που θα ξαναρχίσετε τα μαθήματα στο σχολείο: του Σταυρού, στις 14 του Σεπτεμβρίου.

Θά γράψετε βέβαια στη Διάπλασι, όσοι το συνειθίζετε, πως περάσατε τη

μεγάλη γιορτή της Παναγίας. Και μάλιστα αν έτυχε νακούσετε τη λειτουργία σε καμιά έξοχή εκκλησιά, σε κανένα ρωμαντικό κι' όποβλητικό έξωκλήσι. Έγώ, που δεν κάνω έξοχή, πήγα στη Μητρόπολη — καθώς έζετε η Μητρόπολη των Αθηνών είναι σ' όνομα της Παναγίας της Βαγγελίστρας — άλλα νοστάλγησα φοβερά τη Φανερωμένη της πατρίδας μας. Η μεγάλη και όραιότατη αυτή ζακυνθινή εκκλησιά το Δεκαπενταύγουστο κάνει το πανηγύρι της. Κι' εκείνα τα χρόνια το έκανε θαυμάσια. Γιατί συντελούσαν πολλά πράγματα: το μεγαλειό κι' η όμορφιά της εκκλησιάς, που την έχουν κάνει και στολίσει — από το 1770, φαντασθήτε — οι καλύτεροι αρχιτέκτονες, ζωγράφοι, άσημοσκαλιστές και χρυσοτέτες του τόπου: τα άμφιά της, και τα σκεύη της, θαύματα κομψότητας και πλούτου: ένας εφημέριος με άσημνια μαλλιά και γένεια, άληθινά σεβάσμιος: ένας όραιότατος και μεγαλοπρεπέστατος δεσπότης: το λαμπρό του έπιτελείο: και δυο χοροί από τους πιο καλλίφωνους ζακυνθινούς φαλατάδες. Στη μέση της εκκλησιάς ήταν ένας έπιτάφιος από σκαλιστό χρυσομένο ξύλο και βυσσινί βελούδο άληθινό κομψοτέχνημα, όπου έβαζαν, ζωγραφισμένη σε περικομμένο ξύλο, τη νεκρή Παναγιά. Άναριθμητα κεριά και καντήλια ήταν άναμμένα γύρω της

και στην εκκλησιά όλη. Και σ' αυτό το καλλιτεχνικό περιβάλλον, και μ' εκείνους τους έρετες και τους φαλατάδες, ακόμα και με τη ζακυνθινή μουσική, που είναι ή βυζαντινή έξευρωπαϊσμένη και ψάλλεται από σωστή χορωδία, ο έσπερινός, ή λειτουργία κι' ή παράκληση το βράδυ, ήταν άληθινή άπόλαυση.

Σας βεβαιώνω λοιπόν πως μου μένει άλησμόνητη. Κι' ύστερα από τόσα χρόνια, το Δεκαπενταύγουστο, νομίζω πως βρίσκομαι στη Φανερωμένη, μπροστά στον Έπιτάφιο της, πως βλέπω τον όραίο δεσπότη στο θρόνο του και πως άκούω την άρμονία των δυο χορών στο «Πρεσβεία θερμή και τείχος άπροσμάχητον», στο «Έκ νεότητές μου πολλά πολευέ με πάθη», και στο «Άπόστολοι εκ περάτων». Τέτοια πράγματα δεν έχω ξανακούσει στη ζωή μου. Γιατί έδω ούτε η εκκλησιαστική μουσική, ούτε γενικά ή έεροτελεισία είναι τόσο έξελιγμένες όσο ήταν τότε στην πολιτισμένη Ζάκυνθο. Έξελίσσονται όμως. Τα πρώτα χρόνια που ήρθα έδω, μ' έπιανε άπελιπίσια στην εκκλησιά από την κακοφωνία και την άταξία. Σήμερα βρίσκω μεγάλη διαφορά. Και σε μερικές εκκλησιές, που έχουν καλούς έρετες και καλούς χορούς, ευχαριστιέμαι κιόλας.

Σας άσπάζομαι

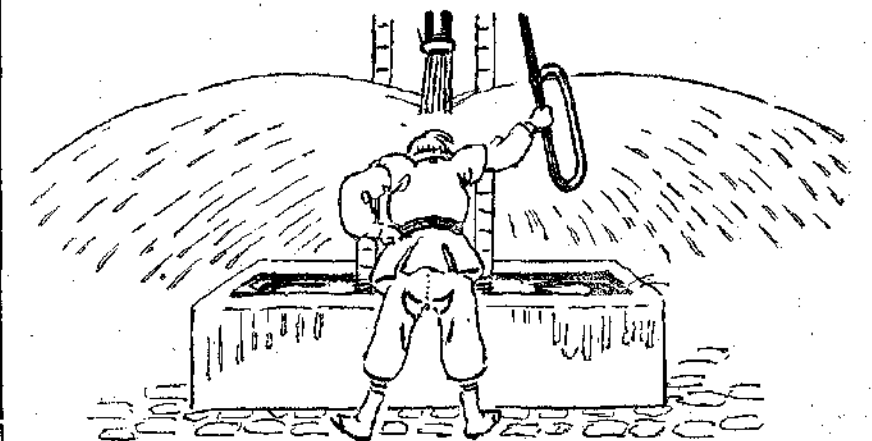
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΔΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΔΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΘ'

Τί να κάμη ο κακόμοιρος ο Κωστάκης; Νηστεύον να ξυπνήση τη μαμμή του, να της πη πως πονάει και να της ζητήσει βοήθεια. Θά τον άρχιζε: «Βλέπεις που δεν έστάθηνες να σε ιδή ο γιατρός; Καλά τα πα-

θαίνεις τώρα. Πόνα, πόνα για να βάλης γνώση. Και το πρωί, που θα είσαι πιο λογικός, ή Μαριώ θα σε πάει πάλι στον κ. Τανάλια, κι' αυτή τη φορά έλπίζω να σταθής».

Ά, μπά! ποτέ! Ο Κωστάκης θα προτιμούσε να πεθάνη απ' τους πόνους παρά να ξανατικώση την άπαισία εκείνη πολυθρόνα. Ωστόσο,

άν έκανε τίποτε μόνος του να του κατακάτη ο άνυπόφορος πόνος, δέν θάταν άσχημα. Σκέφθηκε λοιπόν πώς τó κρύο μπορεί να τόν ώφελοΰσε. Και μιά άλλη μέρα πού του πονούσε τó δόντι — μά λίγο — άμα πλύθηκε με κρύο νερό, τού πέρασε. Τώρα πού ο πόνος ήταν μεγάλος, δέν θά έφτανε βέβαια να πλυθώ μόνο. Θάπρεπε να κάμη ψυχρολουσία σ' όλο τó κεφάλι.

Ναί, ναί, έτσι θάκανε. Σηκώθηκε, μισοντύθηκε — ήταν χειμώνας δέν μπορούσε να γυρίξη γυμνός — και πέρασε στο μπάνιο. Άνοιξε τή βούση με τó κρύο νερό κι έβαλε κάτω άπό τήν κάνουλα τó κεφάλι του. . . Πώ, πώ, τί κρύο μπορού! Τό ύπομένει όμως κάμποση ώρα, και τó θάΰμα γίνεται : ο πόνος περνά.

Σκουπίζεται κατευχαριστήμένος, γυρίζει στην κάμαρά του και ξαναπέφτει στο κρεβάτι του. . . Άλλά, τί δυστυχία! πριν προφτάσει ναποκοιμηθώ, μόλις ζεστάθηκε κάτω άπ' τά σκεπάσματα, τó δόντι του τόν ξανάχασε. Και τί πιο δυνατός ο πόνος αυτή τή φορά! Κόντευε να τρελλαθώ ο κακόμοιρος ο Κωστάκης. . .

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

— Συνέχεια άπό τó προηγούμενο —
 Ο Νταρλιέ προσπαθεί να νικήση τήν άγωνία πού τόν πνίγει. Ζητεί μόνος του να δώση μιά εξήγηση :
 — Κάνετε σε εδύστερη άκτίνα τά πειράματα πού έκανε ο Γαλδάνι με τó βάτραχο.

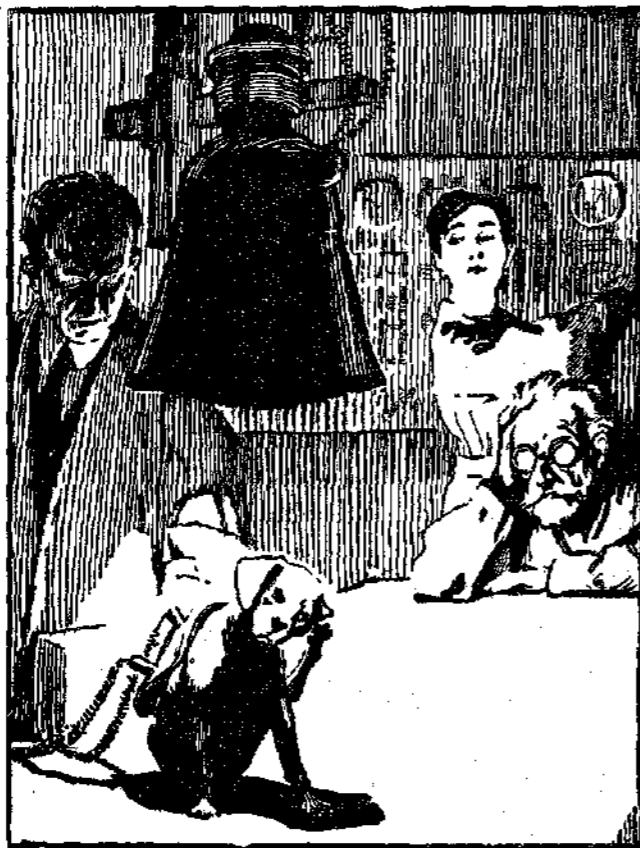
Ένόςσ όμως μελει, ο σκύλος τεντώνεται και χασμουριέται. Σηκώνεται δλθρθος και κουνάει τήν ουρά του.

Ο Νταρλιέ κατάπληκτος άπλώνει τó χέρι του και χαιδέει τó σκύλο, πού τó μυρίζεται και τó γλύφει. Άπό τó σπασμένο αυτί τó αίμα τρέχει ζεστό και κόκκινο. Ο Νταρλιέ μαζεύει άπό κάτω τó κομμάτι τού αυτιού πού έσπασε, πού σκληρό και παγωμένο τρίβεται μέσα στα δάχτυλά του. Είναι ένα πράγμα νεκρό, όπως νεκρό ήταν και πριν άπό λίγα λεπτά τó ζωο αυτό πού τώρα κουνιέται και γαυγίζει μπροστά του.

Τό φως πού σκόρπιζε ο προβολέας έσβυσε, ο μέμβρος τής μηχανής έπαψε. Βαρειά σιωπή άπλώθηκε στο εργαστήριο. Η Ναδία, πού τó πρόσωπό της λάμπει άπό χαρά, τυλίγει γοργά έναν έπίδεσμο γύρω άπό τó κεφάλι τού σκύλου, πού ύστερα τρέχει σε μιά γαβάθα γεμάτη σούπα. Δέν ακούγεται παρά τó χτύπημα τής γλώσσας του. Ο Νταρλιέ έχει πέσει στην καρέκλα του δίχως να μπορεί να συνέλθει άπό εκείνο πού αντίκρου-

σαν, πριν λίγα λεπτά, τά μάτια του. Μά να, σηκώνει τó κεφάλι. Τά μάτια του είναι πλημμυρισμένα άπό δάκρυα. Άνοίγει τήν άγκαλιά του προς τήν Μουζέν πού τρέχει προς τó μέρος του.

— Παιδί μου, λέει ο γέρο καθηγητής ενώ τόν κρατάει σφιχτά επάνω του, με συγχωρείς πού άμφέβαλα, έστω και για μιά στιγμή, για σένα.

«Ο σκύλος τεντώνεται, άνασηκώνεται και χασμουριέται.» (Σελ. 386, στ. α')

Ξεπέρασε τó γέρο δάσκαλό σου, έλ-σαι χίλιες φορές άνωτέρός μου. Ποτέ μου δέν περίμενα να ιδώ ένα τέτοιο πράγμα, μιά άληθινή άνάσταση, με τά μάτια μου.

— Έσείς, διδάσκαλε, μου δείξατε τó δρόμο.

— Τώρα, μά άπό μονοκάτι πού ήταν, έσδ τó έκανες μιά πλατειά και άτέλειωτη λεωφόρο.

Η Ναδία στέκεται παραπέρα και κοιτάζει τούς δυο άντρες. Ο Στανί-σλαος γυρίζει προς τó μέρος της.

— Κύριε καθηγητά, λέει, μπορείτε να είσθε περήφανος και γι' αυτή τή μαθήτριά σας. Έάν επέτυχα, μόνον και μόνον σ' αυτήν τó χρωστώ.

— Έλα και σύ, καλό μου παιδί, να σε φιλήσω, λέει ο καθηγητής στη Ναδία πού στέκεται κατακόκκινη και στενωχωρημένη. Νοιώθω και για τούς δυο σας τήν ίδια χαρά και τήν ίδια περηφάνεια.

— Και τώρα, λέει ο Νταρλιέ, χαρρήστε μου τó μυστικό σας. Γιατί να σας πώ τήν άλήθεια κι' εγώ ο ίδιος δέν μπορώ να καταλάβω τί ήταν αυτό πού έγινε μπροστά στα μάτια μου.

Ο Μουζέν άρχισε να εξηγεί :
 — Πρέπει, διδάσκαλε, να σας πώ τήν ανακάλυψή μου άπό τήν άρχή. Η έπιβράδυνση τής κυκλοφορίας πού παρατηρείται σ' όλα τά ζωα εσα πέφτουν σε χειμερινή νάρκη, μου έδωσε τή λαβή για τά πρώτα πειράματά μου. Οι βάτραχοι πού περνούν τó χειμώνα μέσα σε τρύπες, τά ψάρια πού εσα βαστάει ή ξερή έποχή στην Άσία, κοιμούνται μέσα στην λάσπη τών ποταμών και περιμένουν να βρέξη για να μαλακώση ο πηλός πού τά σκεπάζει, όλα αυτά είχαν προκαλέσει τήν προσοχή μου. Τό τυπικό όμως παράδειγμα για μένα ήταν τά ψάρια πού παγώνουν μέσα στα ποτάμια τού Καναδά.

Καθώς ξέρετε, τά ψάρια αυτά άποκοιμούνται στις άρχές τού φθινοπώρου, εταν δηλαδή τά νερά άρχίζουν να παγώνουν, περνούν όλο τó χειμώνα μέσα στα νερά τού ποταμού, πού ως τó βάθος είναι δλόκληρος μιά συμπαγής μάζα πάγου, και ύστερον τήν άνοιξη, πού άρχίζουν να λιώνουν τά χιόνια. Ένας φίλος μου μου έλεγε, πώς τó χειμώνα περπατούσε επάνω στα παγωμένα ποτάμια, και εταν

έβλεπε να φέγγουν σε μικρό βάθος τά ψάρια, έσπαζε με τó τοικούρι τόν πάγο και τά έβγαζε άπό μέσα. Η άλήθεια είναι πώς όλες αυτές οι παρατηρήσεις είχαν γίνει επάνω σε ζωα ψυχρούαίμα. Για τά δικά μου όμως πειράματα έπρεπε να προκαλέσω τó φαινόμενο αυτό και σε μαστοφόρα, να πετύχω δηλαδή τó άπόλυτο σταμάτημα τών ζωικών λειτουργιών χωρίς να προκαλέσω και τó θάνατο. Οι έργασίες σας επάνω στην σύνθεση τού αίματος με βοήθησαν να λύσω αυτό τó πρόβλημα. Έφαγνα να βρω μιά χημική ουσία πού, εταν τó αίμα είναι πηγμένο, να μπορεί να ξεχωρίζη τά αιμοσφαίρια χωρίς να τά καταστρέφη. Η τύχη με βοήθησε και βρήκα τó τριανταφυλλί εκείνο υγρό πού με είδατε να κάνω ένεση στο σκύλο.

— Αυτό τó καταλαβαίνω, μά τί ήταν εκείνο τó φως πού ή άντανάκλασή του μοναχά μου έκαψε τó πρόσωπο ;
 — Αλλά είναι μιά ανακάλυψη, πού κατά τó μεγαλύτερο μέρος της τήν χρωστούμε στη συνεργάτριά μου. Τό φως αυτό τó ονομάσαμε : βιογενείς άκτίνες. Και στην πραγματικότητα, είναι κι' αυτές άκτίνες άναστημένες, σαν να ποδιμε, έφ' έσον κι' αυτές εφώτιζαν τόν κόσμο μας κατά τή γένεσή του. Η δύναμη τού ήλιου ήταν τήν έποχή εκείνη άσύγκριτα μεγαλύτερη άπ' ε, τι είναι στις ήμέρες μας, και ή σημερινή άτμόσφαιρα σχηματίζει ένα τοίχος άδιαπέραστο για ένα πλήθος άκτινοβολίες. Τό φως τών πρώτων ήμερών τού πλανήτη μας ήταν πολύ δυνατώτερο άπ' ε, τι είναι σήμερα. Η γεωλογία και ή παλαιοντολογία μās δείχνουν ζωηρά τί άνυπολόγιστο πλήθος ζωντανών οργανισμών πλημμύριζε τότε τή γή

ΠΩΣ ΑΚΟΥΕΙ Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΥΛΑΣ ΣΕ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ — (ΤΕΛΟΣ)

21.—Κατέβηκε άπό τó άσπρο έλόγο του, έσκυψε και τήν έπέλεσε στο μέτωπο. Τότε ή Χιονούλα άνοιξε τά μάτια της.

22.—Χαιροέλασε με καλοσύνη προς τó βασιλόπουλο και τού είπε : — Γιατί άργησες ; Πόσα χρόνια σε περιμένα!

23.—Τήν πήρε με προσοχή στο έ-λόγο του κι' έφυγαν γογγύοσα-γογγύοσα για τó άρατο του μακρινό βασιλείο.

24.—Και τώρα κάθονται σε άρατο καλάτια με μεγάλο κήπο, κι' είναι εκείνοι καλά κι' έμεις άκόμη καλύτερα.

Μετάφρ. Μ. Δ. Σ.

μας. Λοιπόν άπό τó φως τού ήλιου εκείνου, είδατε τώρα μιά σπίθα. Είναι πλούσια σε κάθε είδους ζωικές άκτίνες και επενεργεί επάνω στα κύτταρα και τά γαλβανίζει. Πρέπει άλλωστε να παρατηρήσετε, ετι τά πτώματα αυτά πού ανασταίνω είναι φαινομενικώς μόνον νεκρά. Δέν άνήκουν σε ζωα πού πέθαναν άπό γηρατεία ή άπό άρρώστεια. Είναι οργανισμοί πού οι ζωικές λειτουργίες τους έχουν σταματήσει μοναχά. Η επενέργεια ώριαμένων γαλβανικών ρευμάτων, ή ένεση εκείνου τού ειδικού όρου και οι βιογενείς άκτίνες, όλα αυτά μαζί βάζουν πάλι τήν μηχανή σε κίνηση. Για να επιτύχω λοιπόν τó πειράμα μου, μου χρειάζεται ένα ζωο πού να πέθανε άπό τó κρύο, και πού εταν πέθανε να ήταν γεμάτο ζωή και ύγεια. Όσο πιο γρήγορα έχει γίνει ή ψύξη, τόσο μεγαλύτερες είναι οι έλπίδες τής επιτυχίας. Γι' αυτό κατασκεύασα τή μηχανή αυτή πού είναι ικανή μέσα σε λίγα λεπτά τής ώρας, να κατεβάση τή θερμοκρασία ως τούς 100° δπδ τó μηδέν, μέλο πού τó ψύχος τών 50° δπδ τó μηδέν μου είναι άρκετό.

— Μπορείτε να επαναλάβετε μπροστά μου εξ άρχής τó πειράμα σας, παγώνοντας ένα ζωο, νεκρώνοντάς το κι' επειτα πάλι ανασταίνοντάς το ; ρώτησε ο Νταρλιέ.
 — Εύκολώτατο, είπε ο Μουζέν. Νά, αυτός ο σκύλος, πού άνάστησα μπροστά σας. Θα τόν παγώσω πάλι και αύριο θα τόν ξυπνήσουμε.
 Σφύριξε στο σκύλο και εκείνος έτρεξε και στάθηκε να τόν βάλουν πάλι μέσα στον ψυχτικό κώδωνα. Ο Νταρλιέ, έχοντας τήν προσοχή του όλη μπροστά σας. Θα τόν παγώσω πάλι και αύριο θα τόν ξυπνήσουμε.
 Σφύριξε στο σκύλο και εκείνος έτρεξε και στάθηκε να τόν βάλουν πάλι μέσα στον ψυχτικό κώδωνα. Ο Νταρλιέ, έχοντας τήν προσοχή του όλη μπροστά σας, έβλεπε τόν σκύλο να κουλουφιάζεται, επειτα να τεντώνεται, και στους εζήτητα βαθ-

μοϋς να πεθαίνη. Κακκαλωμένο και σκληρό σαν μάρμαρο, τó πτώμα ξαναπήρε τή θέση του στο ψυγείο.
 — Και όριστε, είπε ο Μουζέν, πού είχε άνακτήσει τήν πεποίθηση στον έαυτό του, τώρα ή' άναστήσουμε αυτή τή γάτα, πού άπό δύο μήνες βρίσκεται παγωμένη μέσα στο ψυγείο.
 Ύστερα άπό ένα τέταρτο τής ώρας, ή γάτα, άναστημένη, τριέβταν ρουθουνίζοντας στα πόδια τους.
 Ένθουσιασμένος άπό όσα έβλεπε, ο Νταρλιέ δέν ήξερε πώς να εκφράση τή χαρά του.
 — Πρέπει να κάνετε μιά άνακοίνωση στην Άκαδημία τής Ιατρικής, είπε. Έσείς δημιουργήσατε σωστή επανάσταση στην έπιστήμη. (Και γελώντας πρόσθεσε :) Είμαι πολύ περήφανος να ιδώ πώς θα τά χάσουν οι συνάδελφοί μου εταν θα ζωντανέψετε μπροστά τους εκείνο τó κομμάτι τó κατεψυγμένο κρέας πού θα τούς παρουσιάσετε.

(Άκολουθεί)

ΔΙΠΤΥΧΑ

Μύλε μου, σϋ πού φτερωτός Μερουχίς πάντα γιγνοΰσες Και κει ψηλά χαμοωτός, Ζωή χαρούμενη περνοΰσες,
 Πώς σου χορτάσιμο' ή μπασιό Κι' έρημ' ή πόρτα σου δέν κλείνει; Ποιός τάχα τήν άφροντισιά Σου ζήλεψε και τή γαλήνη;
 Μες στοΰ σπιτιού μας τή γωνιά, Όταν τó κούτσουρα σπιθίζουν Κι' ός' ο βορριάς κι' ή παγωνιά, Στοιχειά και δρόμοι τριγυρίζουν,
 Παιός συλλογιέται τόν φταγό Πού ξενυχά στο δρόμο, άλήτη Έρμο γυμνό και μοναχό Δίχως φτωιά και δίχως σπείρι;
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΠΝΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 236ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου.

493. **Ασξίτηρος**
Τὸ πρῶτό μου θεός πολυμικός,
Τὸ δευτέρου μου γένους οὐδέτερου,
Καθευτικό τοῦ ὅλου μου τοῦ τρίτου

Κ' αὐτὰ τὰ τρία ὁμοῦ, «ἄνευ ἑτέρου»,
Φιλόσοφος ἀρχαῖος μοναδικός,
"Αν καὶ Ἀθηναῖος βεβαία δὲν ἦτο.
Σάρλ Βανέλ

494. **Στοιχειόγραφος**
Εἶν' ἓνα νησί στὸ Αἰγαίον
Καὶ μεγάλο καὶ ὄμοιο.
"Αν τοῦ κόψῃς το κεφάλι
Καὶ τὴ μέση διπλασιάσῃς,
Σκοθεὸ χῶμα σ' ἀκρογιαλῆ
Θά θανατώσῃς.
Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασάκου

495. **Μεταγραμματισμός**
Βγάλε ἄλλα, βγάλε βήτα
Καὶ θά μετανοήσῃς, ἄλλα,
Γιατὶ μέσ' ἀπὸ εὐαδία
Θά βρεθῆς εἰς δυαδία.
Μικρούλα Τραλαλά

496. **Ἄνιγμα**
Ἀρχαῖος τύραννος
Τὸ ἀρσενικό μου.
Γερὰτο μέλισσες
Τὸ θηλυκό μου.
Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασάκου

497. **Ἄστρον ἐν Τετραγώνῳ**
* * * * * Ὀριζώντιος: ἀρχαῖος
* * * * * λυρικός ποιητής, ἥπει-
* * * * * ρος, μέταλλον' Καθέ-
* * * * * τος: μυθολόγος, θυ-
* * * * * γάτηρ βασιλέως τῆς
* * * * * Κρήτης, ἑλληνικὴ νῆ-
* * * * * σος. Διαγωνίως: μυ-
θολογικός γίγας καὶ θεὸς αἰγιόκτητος.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

498-502. **Μαγικὸν Γράμμα**
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἕλλαι
τόσαι λέξεις:

ἄμμα, κῦτος, κουρά, μέλος, Ἄμμων.
Δοξαζόμενος Ἀκρωτήρι

503-507. **Πτερωτὸν Γράμμα**
Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν
ὄλαι ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν - τὸ πτερω-
τόν - τὸ ὅποιον ἀπάντη πρῶτον εἰς τὴν
πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρί-
την εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεξῆς:
Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς - Θηρίον - Σά-
τυρος - Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Μέγας ἀ-
στρονόμος.

508. **Ἀκρωτήρι**
καὶ φωνηεντόλιπον
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον
τύπου:

* * * * *

τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθε-
ξῆς πόλιν τῆς Μικρῆς Ἀσίας:

1, Ἀρχαῖος γλύκτης 2, Πιτηνὸν ἔξω-
τικόν 3, Χώρα τῆς Σερβίας 4, Πόλις
τῆς Κρήτης 5, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης 6,
Ὄρος τῆς Συρίας ἀναφερόμενον ἐν
τῇ Γραφῇ 7, Ἐλευσιποῖδες ἐκ Μεγα-
ρῶν.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας
509. **Γέφυρος**
τι
δς TTT ν τι X τι ς
τι τι
Βασίλισσα Νεφερίτι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 23.
290. Ταῖδι (τά, ξύδι). - 291. Λαμία
(λά, μί, α). - 292. Κάστωρ-Πάτωρ. -
293. Ἰδρώς-Δωρίς.
294. Ν Σ Σ Σ Σ

Ω Η Ο Α
Σ Μ Ν Γ
Α Θ Ρ Α Η Α Η Α
Ι Ε Ρ Ρ Ρ Ι
Ν Ι Κ Ο Σ
Ω Α Η Σ

295. ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ (Ἄνταλος, Νάντη,
Τήνος, Ὀράτιος, οἶνη), Ἴστορία, Ἡ-
ραῖον). - 296. Σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπο-
ρήσομεν. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ
τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν). - 297. ΒΛΑ-
ΒΕΡΟΝ ΑΚΡΑΣΙΑ (Ἡ ἀνά-
γνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω
καὶ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν ἐν
ἐναλλάξ. (Οἱ λέξεις τῆς Ἀκρο-
στιχίδος: Αἰσχόλος, ΚΡΑΤί-
νης, ἌΝΟΟβις, ΒΕΡΟλίον, Α Δ Β
ἌΛΒανία). - 298. Ματαιότης ματαιο-
τήτων τὰ πάντα ματαιότης. - 299. Θεὸν
πιστεύε (θ, αἶων, π, εἰς τε βε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑἴΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' - 691]
Μπαίνοντας στὴ Διάπλαση χαιρετῶ,
ἔλους. Ράδιο-Ἑλλάς με δέχεσαι μέ-
λος;
Κάτια

[ΑΗ' - 692]
Εἰ μάλ', Ὄσιρι, Μικρὴ Κόμη, Ἰβραϊκὸν
Ἐκδρα, ἐπίστραφα ἀπὸ ταξίδι περμένο
γρήγορα Γράμμα σὰς.
Βαρκούλα τοῦ Νεῖλου

[ΑΗ' - 693]
Λωρῆτα Γιούγκ, οἶνη (ΑΗ - 578, σοῦ
ἄπαντῶ: περμένο Καν Μαρῖον Παρα-
ούρη, δδὲς Φαίδρας, Ἑράλειον-Κρήτης
διὰ:
Βαρκούλα τοῦ Νεῖλου

[ΑΗ' - 694]
Ἀναμείνατε τὸ ψηφοδέλτιον Δημο-
ψηφίσματος Συλλόγων - Ταγκολίτα
[ΑΗ' - 695]
Μιχαῖλ Στρογγύφ, μήπως ἐγὼ τὸ πε-
ρμένο ἀπὸ σένα; Ἀντιόμαι μάλιστα
ποῦ, εὐχαριστῶντας τὸ Σύλλογόν σὰς ἔκα-
νες νὰ γεννηθῆ μεταξὺ μας αὐτὴ ἡ περ-
εγγής.
Λευκὴ Καμέλια

[ΑΗ' - 696]
Κατόπιν εἰδησεων ληφθεισῶν ἐκ Σύρου,
γνωστοποιῶμε πρὸς τὸν Διαπλασάκο-
μον, ὅτι ἅπαντα τὰ Συριακὰ Διαπλασά-
πουλα ἐπρομηθεύθησαν τὰ πονηκίσιον
τῶν ἐκ τοῦ καταστήματος ἀδελφῶν ΚΟ-
ΛΟΚΟΤΣΑ.
Μέριτος
Μαρηνοῖα τῆς Χάριτος

[ΑΗ' - 697]
Ἀποχωρῶ συλλόγον «Νεανικὴ Ἀρῶσις»
Μέριστε, περιμένω ἀπάντησιν.
Σπουγγαρεῶς
[ΑΗ' - 698]
«Αεθίδες», με δέχεσθε μέλος σὰς; "Αν
ναί, γράφατέ μου τοὺς δρους σὰς.
Δ)οις: Νίτσα Κοτίδου, Κατάστημα Σιγ-
γερ, Ἀλεξανδρούπολις διὰ:
Τὰμ Τὰμ

[ΑΗ' - 699]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλο-
γραφῶ. Διεύθυνσις: ἀνωτέρω.
Τὰμ Τὰμ
[ΑΗ' - 700]
«Ανοικτόκαρδοι», Ντανιὲλ Νταριέ
(χαιρετίσματα στὴ Λδα Μ. Σ...) τὸ
φωθόνισμό μου δὲν τῶχο κρυφῶ, τὸ διαβί-
σω μόνος. Πάντως ἀποστέλλω πενήτα διὰ
ἐπιτυχῆ ἔμπνευσι.
Ταυσεμάχος

[ΑΗ' - 701]
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ τριήμερον τρίβραχ-
μον διαγωνισμὸν ἐκλεκτῶν τοπείων.
Βραβεῖα εἰς ἐπιλεκτὰ. Περίμενον γενναῖον
ὑποστήριξιν ἀπὸ Ἀσθῶν, Γκλόρια, Λένα,
Βαλεντίνο, Τρισκατάρνο, Ἰαῖδα, Ὄσιρι,
Νεφερίτι, Κατάσκοπο 33, Βασίλισσα Χω-
μαρ, Δευκοπεργιώτη, Ταυσεβίτις (!!) Ἀπλὴ
Καρδιά, Γερῆ, Ἀνοικτόκαρδος. Κατασκο-
πος, Ράδιο-Ἑλλάς, Ἀεθίδες, Διαπλασά-
πουλα-Λες Ζακόνθου, Κρήτης, Κερκόρας,
Κύπρου, Κων]πλέως. Δ)οις: Ἀδελαν Ἐλε-
νις, Κασάνδρου, 59, Ἀπαρτιμάν Νο 10
Θεο]νίκην διὰ:
ΕΥΑΝΝΑ - ΑΡΑΕΤ

[ΑΗ' - 702]
Ἄϊτσα, ἄδικα τῶν Βαρθέρων, γιατί δὲν
ἄπαντᾷς; Ντανιὲλ Νταριέ, Βαλεν-
τίνο, ἀλληλογραφεῖς; πρῶτοι ἐστίς.
Μαρηνοῖα τῆς Χάριτος
[ΑΗ' - 703]
Διαπλασάπουλα, ἐτοιμασθῆτε νὰ ψηφι-
στε στὸ ψηφοδέλτιον τῆς 30ῆς Αὐγού-
στου. Ὅσον διὰ τὸν αὐτὸν Σύλλογον πάντε
φῆροι (καὶ ἔχι 9 ποῦ ἐτυπώθη ἐκ παρα-
δρομῆς).
ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

[ΑΗ' - 704]
Δοῦς Ὀπλιγκαντῶ, αὐτὸ ἦτανε τὸ
τελευταῖο ρεζήλευμά σου (ΑΗ - 646).
Σοῦ ἐπαῖφα σὴν τὴ γάτα με τὸ ποτινί. (!)
Κάθριν Ἀρβαντίσσω
[ΑΗ' - 705]
Βαλεντίνο, αὐτὸ νὰ τὸ πῆς στὸν Δοῦκα,
ποῦ εἶναι γειτονός μου, ἀλλὰ κοιμᾷ-
ται. . . καὶ ἴσων καιρὸ με περνοῦσα γιὰ
τὴν Ε.
Κάθριν Ἀρβαντίσσω
[ΑΗ' - 706]
Μέριστε: ἡ ταμπέλα ἄλλαξε! «Δου-
κόψιμα. . . Στέμματος!». - Φρίντε-
ρι Μάρς: θυμῶσαι τί θαυμάσιο κρόουλ !;
καὶ τί ὑπέροχος βουτιές !; ἡ. . . Ντανιὲλ
Νταριέ !;
ΓΑΡΑΙΟΠΟΥΛΟ

[ΑΗ' - 707]
Ὀλυμπιονίκην, πόνε θά μοῦ μάθῃς τέ-
νις ??? Γιατὶ ἔξορσις, εἰδῶ ταραῖν δὲν
δπαρῶν. Ἐνὸ αὐτοῦ !!!
Κατάσκοπος 33
[ΑΗ' - 708]
Λευκὴ Καμέλια, τώρα ββάδα δὲν εἶ-
σαι ἀκατανόγη. Ἄλλα ἐξηγήσεις ἔ-
πραγα νὰ δώσῃς μόλις σά γνώρισα.
Κατάσκοπος 33
[ΑΗ' - 709]
Μὲ τὸ θροσεῖδ ἀράκι ἀπὸ τὴν Ἰθρα,
Μ' ἀγαπημένη μου Ζακωνθινούλα, στέλ-
νω γιὰ τὴ γιορτὴ σου μύριες καρδιόβγαλτες
εὐχάσβλες καὶ φιλιὰ. (Καθυστερημένη).
Σανθὴ Ἰθραιοπούλα
[ΑΗ' - 710]
Κάποιο μυστηριώδες πρῶτ, με μυστη-
ριώδες κόντερο, ἔφυγαν γιὰ μυστηριώ-
δη μέρη κάποιοι Μυστηριώδεις Κατά-
σκοποι ! Καλὸ. . . πνίξιμο !!!
Μπαμπατσῶ

[ΑΗ' - 711]
Πενήντα ὀραϊότατα γραμματόσημα καὶ
τῶν 5 ἡπειρῶν, θά δώσω, σ' ὅποιον
στελῆ στὸ Ψυχικό (οἰκία Κηρύκου) στὸν
Τ. Παπαδόπουλον, 300 κοινότατα Ἑλληνι-
κὰ (καθαρά καὶ ἔχι οὐσιασμένα ἢ τοικιομέ-
να) γιὰ τὸ
Πασι

[ΑΗ' - 712]
Ἀρβανιὰν ἀπάντησὴν μας ἡ παρομοία:
Μὲ ξένα κλόδα μνημονεῖς τὸν πατέ-
ρα του ! ! ! . . . - Ὀμίλχη, ποιὸς γνωστός
ἀποκαλύψα; - «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΟΙ»
[ΑΗ' - 713]
Λευκὴ Καμέλια, τὸ Παυλίτσι, τυπο-
γραφικὸ λάθος, τὸ σωστὸν Παυλίτσι.
Ἄλλωστε ἐσὺ μὰς σπρονάλεσες νὰ σ' ἀ-
ποκαλύψομε.
«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΟΙ»